

ĐỨC MARIA MẸ THIÊN CHÚA

Vào cuối thế chiến thứ hai 1939-1945, Ba Lan bị Hồng Quân Nga chiếm đóng. Sau khi thủ đô Varsava thất thủ, Hồng Quân Nga tiến chiếm thành phố Plock nằm cạnh dòng sông Wisla. Chỉ trong vòng ba ngày đầu, có không biết bao nạn nhân thuộc cả hai phía: Nga và Ba Lan. Nhà thương thành phố Plock chật ních người bị thương. Dụng cụ y tế và thuốc men trong thời chiến đã khan hiếm giờ đây lại càng khan hiếm hơn. Tình cảnh đau thương đặt các bác sĩ và y tá Ba Lan trước chọn lựa xé lòng:

- Trong trường hợp thiếu thuốc, giữa một người Nga và một người Ba Lan, ai sẽ là kẻ bị hy sinh???

Sau đây là câu chuyện cô y tá Hania đứng trước hai người cùng bị bệnh phong-đòn-gánh. Yanek, thanh niên trẻ tuổi Ba Lan và Piotr Ivanovitch, người lính Nga trạc tứ tuần.

Cả hai được đưa vào một phòng nhỏ ở cuối hành lang. Cứ mỗi lần lên cơn, trông hai con bệnh vô cùng thảm hại. Buổi chiều hôm trước, bác sĩ trưởng phòng Chmiel đồng dục tuyên bố với đoàn y tá:

- Kho thuốc nhà thương gần như bị cạn. Các cô hãy tự xoay sở lấy. Đôi khi để nâng cao tinh thần bệnh nhân, chỉ cần tiêm nước biển cũng đủ!

Cô Hania giật nảy mình khi nghe bác sĩ nói thế. Cô kéo riêng bác sĩ Chmiel ra và hỏi:

- Thưa bác sĩ, còn hai người bệnh phong-đòn-gánh của tôi thì sao? Tôi chỉ có mũi chích duy nhất cuối cùng! Vậy tôi phải chọn chích cho ai?

Bác sĩ Chmiel nhìn thẳng vào mắt cô y tá và nói:

- Cô là y tá phải không? Vậy chớ nên hèn nhát trốn tránh trách nhiệm!

Tức giận, cô Hania như muốn hét lớn. Người ta giao cho cô trách nhiệm tuyên án tử sao? Chọn một người để cho họ sống, còn người kia, bỏ cho họ chết! Thông cảm với nỗi đau đớn của cô y tá, bác sĩ Chmiel hiền từ nói:

- Tôi biết rõ trong thời gian học tập, người ta không giải thích cho cô biết, đứng trước vấn đề luân lý, phải xử sự ra sao. Riêng tôi, tôi không có quyền đưa ra chỉ thị mơ hồ. Vậy tốt hơn là cô tự giải quyết khi chạm trán với thực tế. Rồi phó thác mọi sự trong bàn tay THIÊN CHÚA Quan Phòng!

Còn lại một mình, cô Hania thầm thì cầu nguyện:

- Lạy Chúa, xin đừng để con phải giết chết bất cứ ai! Chúa dựng nên con làm người nữ. Người nữ trao ban sự sống chứ không phải để tiêu diệt!

Dầu cầu nguyện như thế, Hania vẫn đau đớn đắng cay với thực tế phũ phàng: mũi thuốc duy nhất cho hai bệnh nhân, một trẻ, một già - một Ba Lan và một lính Nga.

Hania nhớ lại câu chuyện Piotr Ivanovitch - người lính Nga - khi mới đưa vào nhà thương. Ông đưa cho Hania xem ảnh vảy phép lạ (ảnh Đức Mẹ ban ơn) và hỏi:

- Bà này là ai mà tôi lượm dưới đất?

Hania ngạc nhiên mở to mắt. Cô nhủ thầm:

- Đúng là quân cộng sản vô thần!

Nghĩ thế nên Hania dần mạnh từng tiếng:

- Bà này là Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA, Mẹ THIÊN CHÚA. Trong tiếng Nga gọi là Bogomatier!

Người lính Nga lập lại "Bogomatier" với dáng điệu thật ngớ ngẩn! Hania không thèm nói thêm, bởi lẽ có giải thích cũng vô ích. Ông ta có hiểu mô tê gì đâu!

... Với tâm thần bấn loạn, với con tim cay đắng, Hania bước vào phòng hai bệnh nhân. Người lính Nga đang ngủ, nhưng Yanek, chàng thanh niên Ba Lan đang thức. Chàng đợi chích thuốc theo đúng thời hạn. Thấy cô y tá loay hoay mãi, Yanek như linh-tính một chuyện chẳng lành. Hay là hết thuốc??? Và khi Yanek cất tiếng nhắc, Hania bỗng lúng túng nói quanh. Yanek bình tĩnh nói:

- Cô hết thuốc phải không? Tôi muốn biết sự thật. Xin cô đừng nói dối!

Liếc sang giường bên cạnh, thấy người lính Nga vẫn ngủ say, Hania buột miệng nói:

- Sự thật là chỉ còn một mũi thuốc cho hai người!

Yanek nói như hốt hoảng:

- Vậy cô sẽ là người quyết định phải không? Và cô quyết định chích cho ai?

Như bị dồn vào chân tường, Hania nói nhanh:

- Tôi sẽ chích cho cậu rồi sau đó sẽ tính.

Yanek chỉ tay sang người lính Nga và hỏi:

- Còn ông kia?

Hania trả lời bằng quơ:

- Ông ta cũng sẽ được chích sau!

Đang còn cầm ống thuốc trên tay và quay sang giường bên cạnh, Hania thấy người lính Nga bỗng mở to mắt và nói lớn tiếng:

- Không! Không cần! Cô chỉ còn một ống thuốc và cô vừa quyết định chọn chích cho anh kia. Anh ta còn trẻ, còn mẹ. Tôi đã già lại không có cha mẹ, một kẻ mồ côi. Vậy hãy chích cho anh ta!

Piotr Ivanovitch cương quyết nhường mũi thuốc cho Yanek. Và anh trút hơi thở cuối cùng mấy ngày sau đó, sau khi can đảm chống cự với tàn phá khủng khiếp của vi trùng phong-đòn-gánh. Cô Hania ngày đêm túc trực bên giường người

hấp hối. Trước khi tắt thở, ông Ivanovitch thầm thì với giọng nói gần như reo vui:

- Ôi Bà đẹp! Ôi Bà sáng quá! Ôi Bà thật dịu hiền! Bà đang mỉm cười cùng tôi. Bà gọi tôi. Vâng, tôi đến! Bogomatier .. Mẹ THIÊN CHÚA!

... "Chỉ trong THIÊN CHÚA mà thôi, này hồn con hãy nghỉ ngơi yên hàn. Vì hy vọng của con bởi Ngài mà đến, duy Ngài là núi đá, là ơn cứu độ của con, là thành lũy chở che: con chẳng hề nao núng. Nhờ THIÊN CHÚA, con được cứu độ và vinh quang. Ngài là núi đá vững vàng, ở bên THIÊN CHÚA con hằng ẩn thân. Hỡi dân ta, hãy tin tưởng vào Ngài luôn mãi, trước mặt Ngài, hãy thổ lộ tâm can: THIÊN CHÚA là nơi con ẩn náu" (Thánh Vịnh 62,6-9).

(Maria Winowska, "Les Voleurs de Dieu", Editions Saint-Paul, 1989, trang 27-36)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt